Juffrouw Van den Bosch hield woord. De rolstoel kwam en tevens een warme deken en een zacht wit kussen ; en den volgenden Zondag reed Jansje zielsgelukkig door het jonge groen van het Vondelpark. Voor een bank onder een bloeienden kastanjeboom hielden ze stil, moeder haalde haar breiwerk voor den dag en Jansje blikte droomend om zich heen, voelde geen pijnen meer, maar wel de levenscheppende kracht der heerlijke natuur rondom haar.

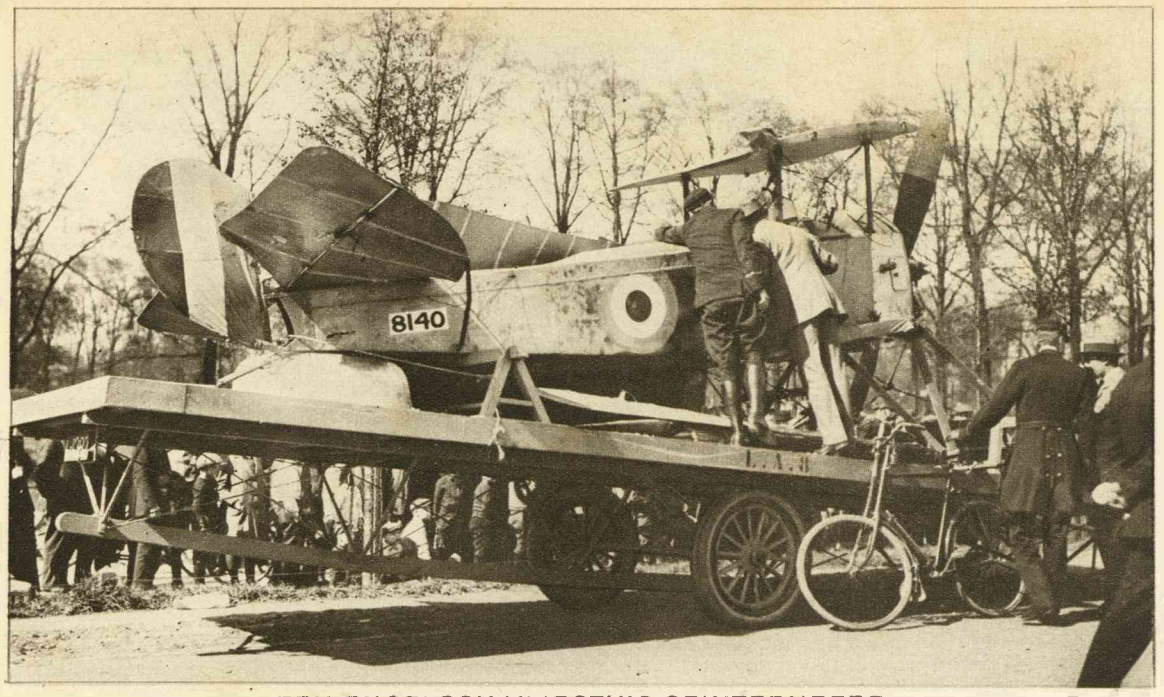
Daar treedt uit de tallooze voorbijgangers een dame op hen toe. 't Is de mooie, goede juffrouw !

„Wel, Jansje, hoe bevalt 't je in dezen stoel ?"

Het kind drukte de beide handen op de ingevallen borst en zei slechts : „O !" Maar dit eene woord sidderde van geluk.

Daar kwam een wielrijder aan, stapte af, zette zijn fiets aan een boom en riep : „Wel, sapperloot, Jansje, je zit daar als een prinses!"

Weer lachte het kind stil-gelukkig en de moeder riep : „Da's 'n geluk! Die goeie dokter en de mouie juffrouw, allebei tegelaik !'

EEN ENGELSCH VLIEGTUIG GEINTERNEERD.

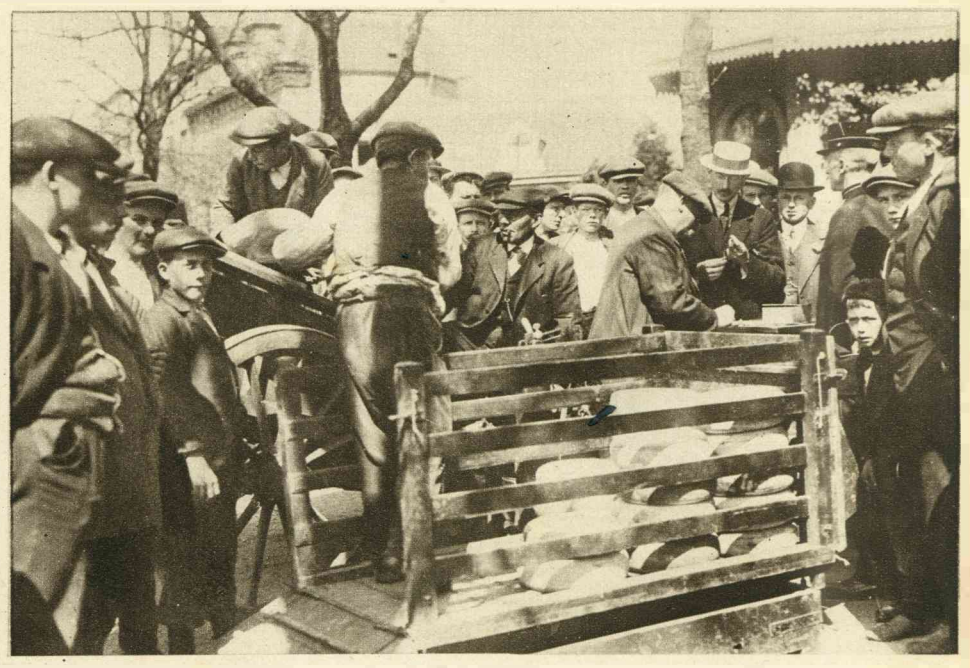
Op 27 April te 5 uur voormiddag werd te Scheveningen door den schipper J. Baak aangebracht den Britschen luitenant-aviateur der Marine, Beare, benevens een Britsch vliegtuig. De officier was in de Noordzee buiten de Nederlandsche territoriale wateren aangetroffen op het vliegtuig, dat omgekeerd op het water dreef. Hij werd door schipper Baak aan boord genomen en op zijn verzoek geschiedde het zelfde met zijn vliegtuig. De officier-vliegenier is vrijgelaten, terwijl het vliegtuig is geïnterneerd. Onze foto geeft het vliegtuig onder militaire bewaking aan de Boorlaan te 's-Gravenhage. (*foto Rembrandt*).

niet meer onverschillig. Zij berekende niet meer wie hierbij de meest gelukkige was, zij of het zieke kind. Zij deed eenvoudig wat ze niet nalaten kon en had slechts den onbaatzuchtigen wensch niet meer „mooi" genoemd te worden, maar „goed", evenals de dokter.

Hoeveel haar hiervoor nog ontbrak, merkte ze heden, als zij de woning der werkvrouw binnentrad en plotseling in de kamer de stem van den dokter hoorde ; geheel onverwachts, morgen was immers zijn dag.

Zijn stem ! Wat klonk daar een warme menschenliefde uit. Ongemerkt had zij het huisje weer willen verlaten, doch in plaats daarvan liep zij de keuken binnen, om naar die stem te luisteren. En zoo stond zij daar in de kleine, rookerige, halfduistere keuken. In het kleine tuintje ernaast. tjilpten eenige musschen in den uitgebloeiden vlierstruik. De lente had hier echter iets anders doen opbloeien : een jong menschenkind had nieuwe kracht en gezondheid ontvangen.

DE EERSTE KAASMARKT TE ALMELO.

Verleden week werd te Almelo de eerste kaasmarkt gehouden. Sinds geruimen tijd werd de behoefte aan een dergelijk afzetgebied op duidelijke wijze gevoeld, temeer daar de boeren in den Achterhoek zich meer en meer op de kaasmakerij gingen toeleggen. — De afbeelding *links* geeft een hoekje der markt weer; *rechts:* het wegen van de kaas. (*foto's V.F.B.*)

En dokter Goedhart keerde zich met stralend gelaat naar juffrouw Van den Bosch.

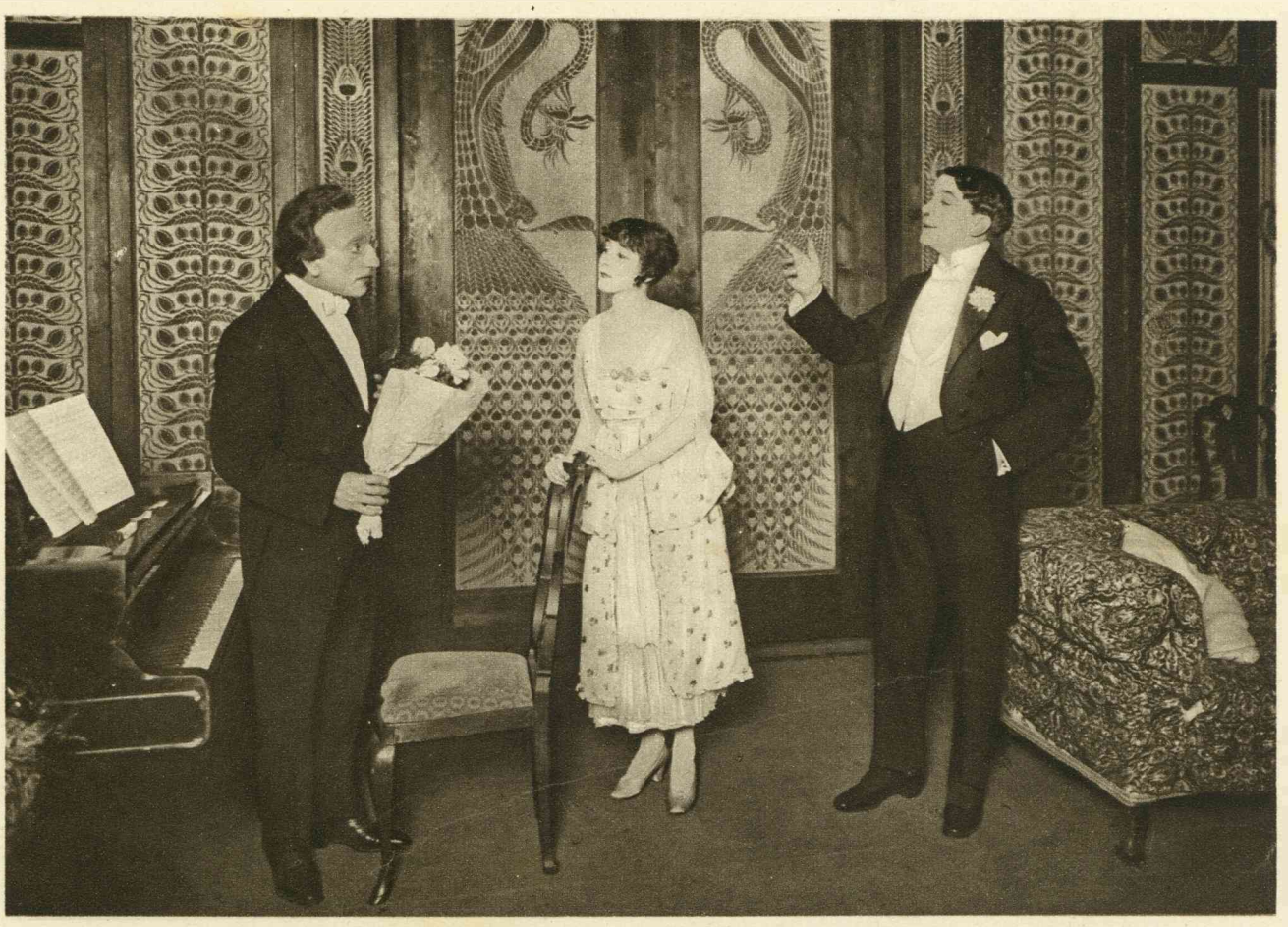
„Zoo, is u die goede fee !" zei hij verheugd.

„In 't geheel niet !" antwoordde zij scherp. „Ik ontdoe mij maar van wat ouden rommel !" En weg was zij. Dokters gelaat bleef echter even zonnig, ondanks haar afwijzende houding. Hij zag wel dat de rolstoel geheel nieuw en geen oude rommel was. En nu hoorde hij bovendien van de moeder dat de leunstoel, die reeds zoo'n weldaad geweest was, ook van de juffrouw kwam en dat Jansje zooveel van haar hield.

Van nu af genoot de jonge arts nog meer genoegen van zijn behandeling der kleine patiënt. Alles wat hij noodig oordeelde, kwam als door een tooverslag in de armelijke woning en het tengere kind begon reeds merkbaar hiervan de gunstige gevolgen te ondervinden.

Nimmer kwamen echter de „schoone dame en de goede dokter" tegelijkertijd bij Jansje, zooals het kind zoo gaarne gewenscht had. Agatha had spoedig bemerkt, wanneer de armendokter zijn ronde in deze wijk deed, en dan kwam zij niet. Zij moest nog eerst de eenvoudige taal des harten leeren, die hier noodig was ; de verwende ontwikkelde dame was hier soms nog schuchter, zocht vaak verlegen naar woorden en daarbij kon zij geen toeschouwer verdragen. De kleine Jansje met haar schrandere oogen en platte spraak had evenwel zoo'n plaats in haar hart veroverd, dat het haar hoe langer hoe gemakkelijker afging tot dit kind der armoede af te dalen.

Agatha gaf veel van datgene, waarvan zij altijd beweerd had, dat het in hoofdzaak aankwam. Zij gaf daarentegen

„HET GENIE".

Een typisch tafereeltje uit „Het Genie", dat door „Die Haghespelers" met veel succes wordt voor 't voetlicht gebracht. V.l.n.r.: Rudolph Mirablon — Jan Musch; Suzanne — Annie van Ees; Georg Mirablon — Cor v. d. Lugt-Melsert. (*foto Couvée*).

Agatha glimlachte, nu niet spotachtig meer ; het was een lach vol stil geluk, die aan haar gelaat nieuwe bekoorlijkheid gaf. Daar ging plotseling de deur open en trad de dokter de keuken binnen.

Vol schrik en verlegenheid boog Agatha zich over het wrakke fornuis heen.

„Het vuur gaat uit !" mompelde zij in doodelijke verlegenheid.

„Neen, het brandt beter dan ooit," zei de jonge arts, „en 't is geen kunstmatig vuur meer." En hij wilde haar hand vatten.

„Pas op, ze is vuil !" zei ze afwerend.

Op dit oogenblik trad de werkvrouw binnen.

„Mijn hemel . . de juffrouw !"

Dadelijk verliet ze de keuken weer, de deur achter zich sluitende.

„Wat is er, moeder ?" vroeg Jansje. „Is de juffrouw daor ? En de dokter ouck! Wat doen ze daor?"

„Zwijg kind en bid !" zei de moeder met een eigenaardigen klank in de stem.

Op hetzelfde moment ging de deur open en traden de dokter en de juffrouw beiden met stralende gezichten binnen.

„Lieve vrouw," zei Agatha op bewogen toon.

„Wat sprak je indertijd van wederdienst?

Weet je dat ik zoo even in je keuken voor den ouden leunstoel mijn levensgeluk gekregen heb ?"